

FOLK OG LAND

NR. 1. — 11. ARGANG

LØRDAG 13. JANUAR 1962

LØSSALG 75 Ø

Sigurd Haugen
Måltid
39

Berlinermuren — tvers gjennom verden

Slik ser Hubertus Prinz zu Loewenstein forholdene

Verden har gått inn i det nye året med alle de internasjonale problemer uløst, med en hensynsløs og dymanisk russisk fører kontra en ubeslutsom og uerfaren amerikansk, som en ikke riktig vet hvem dirigerer. Skjønt en naturligvis kan ha sine vel begrunnede mistanker. Tvers gjennom verden og fremfor alt gjennom Europa går muren i Berlin og om den skriver Hubertus prins zu Löwenstein nedenstående artikkel i det amerikanske blad «American-Herald»:

«Her er det i øyeblikket in-
tet påferde. Alt er helt dødt».
Mannen på hjørnet Potsda-
mer Strasse/Potsdamer Platz i
Berlin sier dette nesten til-

freds. Han mener naturligvis:
det blir ikke skutt her nå.
Men uten at han aner det har
han sagt noe fryktelig. «Alt er
helt dødt» — her ved Potsda-

mer Platz, i hjertet av Berlin.
Her, hvor det engang var et
av de mest levende knute-
punkter i Europa, hvor tra-
fikken, hvor utallige men-
nesker dag og natt strømmet
frem og tilbake.

Nå er alt ganske dødt. En
høy mur omgir nesten plas-
sen. Den rekker til utgangen
av Potsdamer Strasse. På mu-
ren er y-formede jern, og over
dem er spent ståltråd.

Bak denne mur hersker
tausheten. Tungtbevepnet
«folkepoliti» holder vakt. I
bakgrunnen i østsektoren ser
man «Haus der Ministerien».
På det vaier sovjetiske flagg.
Skitne røde faner ser man og-
så på andre tak. Et kaldt regn
faller, tåkeskyene gjør alt en-
da tristere, enda mere uvir-
kelig.

Foran muren stanser også
sporvognsskinnene. En spor-
vogn som før gikk tvers over
plassen, langt østover. Nå
stanser den her og begynner
påny her.

«Der» - - «Ser De, ser De!»
sier min ledsager. På «Haus
der Ministerien», helt oppe på
taket, en folkepolitimann.
Han holder en kikkert for
øyene, så setter han den fra
seg og legger an maskinpisto-
len. Sannsynligvis har han

(Forts. side 7)

Ved «Forsoningskirken»
begynte det!

OLAF HOLM:

Skyld?

«Silence may be golden, but
as often as not it's guilt»
(Taushet kan være gull men
like ofte er det skyld).
(Changing Times)

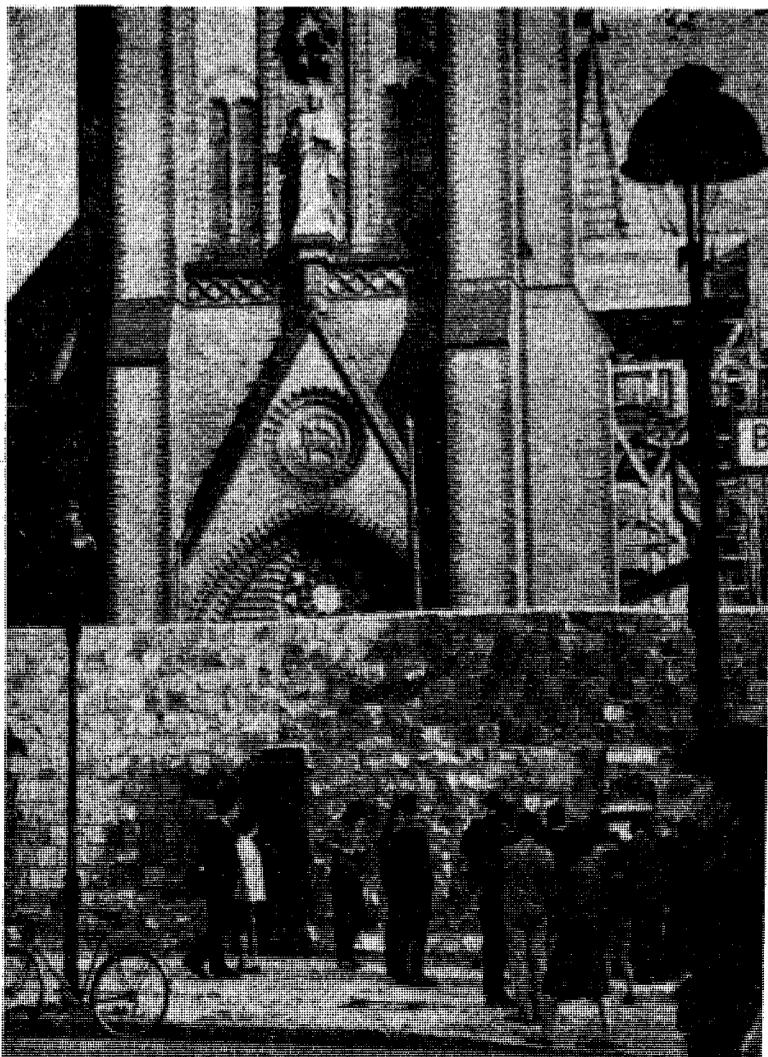
1.
Det kan neppe være gull
den taushet som myndig-
hetene og de innviede hyller
seg inn i med hensyn til be-
givenhetene omkring 9. april
1940. Det kan heller ikke
godt være gull, som dikterte
justisminister Gundersens
bønn om «ro omkring retts-
oppgjøret». Han avløste som
kjent justisminister Cappelen,
som ikke ville ha sitt navn
tilsølet ved det planlagte
«retts»oppgjør, d.v.s. de plan-
lagte lovovertrædelser på
grunnlag av en forfalsket
utgave av en ikke eksisterende
fullmakt. Senere har ingen
justisminister hatt mot til å
følge herr Cappelens eksem-
pel. De er alle ansvarlige.

M.h.t. 9. april er allikevel
tross tausheten hendelsesfor-
løpet kommet for dagen; mer
og mindre ufrivillig, forment-
lig i håp om å frigjøre seg fra
medskyldighet. Kjennsgjer-
ninger taler for seg selv. De
siger også smått om senn inn
i folket, som etterhånden
forstår, at de er ført bak lyset,
rett og slett. Og kjennsgjer-
ninger slår igjennom ønske-
tenkning.

2.
Daværende forsvarsminis-
ter, oberst Ljungberg, senere
general, har fått skylden for
det som med rette er blitt kalt
«den idiotiske mobiliserings-
ordre». Den var idiotisk såvel
m.h.t. tidspunkt som innhold.

Det er nu klarlagt, at hver-
ken ordren eller dens innhold
skyldes ham. Hans vedhol-
dende taushet er neppe ut-
trykk for egen skyld.

(Forts. side 7)

SIEGFRIED:

Bøker som interesserer oss

Vakker og verdifull bok om Nansen

Per Vogt: *Fridtjof Nansen. Liv og gjerning.* Dreyers Forlag.

På Dreyers Forlag er det kommet en vakker og verdifull bok om det norske universalgeni Fridtjof Nansen. For tidligere NS-folk vil denne bok ha spesiell interesse fordi jo Fridtjof Nansen mere enn noen annen var denne bevegelses åndelige far. — Quisling regnet seg alltid som Nansens elev og som den som bar Nansen tanker og drøm om et samlet folk frigjort fra partipolitikkens hemmende bånd videre etter å ha samarbeidet med ham først under det store hjelpearbeide i øst og dernest også i Fedrelandslaget, der som kjent ble stiftet av Nansen og Christian Michelsen.

I alt som har vært publisert om Nansen i jubileumsåret har en vaktet seg vel for å nevne både den direkte ubestridelige forbindelse mellom Nansen og Quisling og naturligvis i enda større grad den åndelige. Denne fortelling har gått så langt at den nesten har virket komisk, og under enhver omstendighet har den vært til liten ære for det folk som fostret en Fridtjof Nansen. Hovedartiklen om Nansens liv og gjerning i denne bok er skrevet av Per Vogt og han skal ha ubetinget honnør for at han gjør brudd på denne autoriserte og foraktelige fortelling av de faktiske forhold. Det er visselig ikke meget han forteller om dette samarbeide mellom Nansen og Quisling under det store hjelpearbeide, men slik er forholdene i det forløyete Norge av idag at det er noe av en bedrift å anføre selv disse beskjedne linjer som Vogt skriver om disse historiske kjennsgjeringer: «God hjelp hadde han, så berettes det, blant annet av den unge norske offiser Vidkun Quisling som var leder av kontoret i Kharkov i Sør-Ukraina». Det får da være

En russisk soldat

Grigorij Baklanov:
En fotsbredd jord.
J. W. Cappelen.

Vi hører vanligvis svært lite om hvorledes russerne virkelig er og tenker. Alle disse på den annen side av jernteppet og fronten presenteres oss bare i den amerikanske propagandas narrespeil. Og så kommer her en liten bok av den russiske forfatter Baklanov og forteller at de faktisk er mennesker akkurat som oss, og at de tenker og handler og drømmer noenlunde slik som oss. Baklanovs skildring er konsentrert om et beskjedent brohode ved Dnjepr, en liten, navnløs episode i krigens store drama. Men nettopp dette at den skildrer «den alminnelige russiske soldat» gjør den uhyre interessant og leseverdige.

tilgitt at den ellers så velorienterte Per Vogt akkurat på dette punkt må nøye seg med å henvise til hva «det berettes» og at han heller ikke har oppdaget at Quisling var noe annet og mere enn «leder av kontoret i Kharkov».

Boken gir ellers et klart inntrykk av omfanget av Nansens store begavelse. På en rekke områder innen kunst og vitenskap har han ydet det fremragende og som vidst statsmann laget han langt opp over partipolitikernes middelmådige utilstrekkelighet. Ikke minst Nansens egne tegninger og akvareller, som boken er full av, forteller om sider av Nansens geni som er blitt skjøvet i bakgrunnen fordi han ydet noe så stort på nærsagt alle områder.

Boken gir ellers et klart inn- og en varig glede for alle som bøyer seg i beundring for Nansens liv og gjerning.

Gjensyn med Dresden

Harry Mulisch:
Brudesengen av sten.
J. W. Cappelen.

I denne rare boken forteller forfatteren om en amerikansk tannlege, som på en tannlegekongress gjenser det Dresden han var med på å bombe som krigsflyver. I en ølstue lytter han til mennesker som forteller om redselene:

«Hun lå på gaten», sa mannen. «Sammen med jentungen. Hvordan det har gått til, vet jeg ikke. Hun rullet ungen inn i skjørtet og begynte å løpe mellom vegger av ild. Alt brant, hele byen brant, gatene var forvandlet til ovner, men flammene var nesten ikke til å se for røk. Etter et halvt minutt var håret og klærne svidd av henne og hun holdt på å bli kvalt av røken og av at ilden tok alt surstoffet fra luften. Hun fortalte at det luktet stek overalt. På et torv fant hun en tevarmer, den satte hun på hodet, og da kom hun litt til seg selv igjen og søkte dekning mot bombene som falt blant flyktningene fra Böhmen, de krøp omkring på hverandre som blødende larver. Mennesker med halv kropp slepte seg inn i flammene for å dø forttere, en mann dengte et oppfienget barn til døde mot brosteinen».

«Og så brøt stormen løs. Den kom av luftrykket eller noe sånt, det stod i avisen etterpå. Det begynte å blåse ned fra åsene på grunn av varmen over byen. Da brant naturligvis allting enda kraftigere, men det ble da i det minste luft, hvis De skjønner hva jeg mener. Jeg vet ikke hvordan hun klarte det, men hun begynte å løpe igjen, aner ikke når eller hvor lenge. I hvert fall holdt bombingen opp, bare her og der hang et fly igjen oppe i luften. Jeg vet ikke, men i hvert fall

FOLK OG LAND

Så er vi igang igjen med en ny argang og vi benytter anledningen til å takke alle de lesere som i tide har ordnet med innbetaling av bladpengene. En spesiell takk retter vi til de mange som har ydet en stor eller liten skjerv ekstra til støtte for driften. Det er ikke mulig for oss å takke dem direkte, så vi må nøye oss med å gjøre det på denne måte.

Vi vil også samtidig gjerne forklare hvorledes den økonomiske situasjon for bladet er:

Hvor mange numre vi kan klare i året som kommer avhenger til syvende og sist av våre abonnenter. Våre ordinære inntekter med den nåværende abonnementspris rekker i virkeligheten bare til 26 årlige numre, altså en avis hver fjortende dag. Det er det våre venner yder ut over de ordinære bladpenger som gjør oss istand til å gi ut det antall numre som overstiger 26.

Så minner vi da om betalingen av bladpengene for 1962. Disse som aldri ordner med betalingen før langt inn i det nye året og som vi må mase på en rekke ganger, skaffer oss mye besvær og ekstra utgifter. Hjelp oss i år med å ordne abonnementet straks.

Venen sin
skal ein vera ven,
honom og hans ven.
Men med uvens ven
venskap halde.
høver 'kje fagna folk.

(Håvamål).

*

Sannheten er så tilslørt i vår tid, og løgnen står seg så godt at man ikke kan kjenne sannheten igjen, med mindre man elsker den.

(Blaise Pascal).

var hun plutselig ute av brannen i en slags kjølighet, hun kunne jo ikke se noe, skjønner De, ikke det aller minste, men plutselig kjente hun at hun gikk på gress og overalt lå det mennesker, og så kom hun ut i vannet. Elben. Hun sier at en slik salighet kan det ikke finnes i himmelen engang, som vannet i

(Forts. side 6)

Politimester Skalmerud død

Politimester Skalmerud er plutselig død av hjertelammelse 61 år gammel. I ham har Oslo mistet en virkelig politileder som gjennom praksis i fred, krig, okkupasjon, fred hadde vist at han mestret dette vanskelige fag i et etterhånden mer og mer forbryter- og uordensvennlig samfunn.

Efter «frigjøringen» har mange Besserwissere i pressen søkt å gjøre livet surt for slike sjeldne kapasiteter som politimester Skalmerud i en etat hvor publikum og politikorps har måttet tåle så mangen politiserende sakfører uten praksis i sjefstillinger.

— og nu et stundom mindre skikket personell, opptatt i politikorpene, delvis grunnet illegalt (altså politi- og samfunnsfiendtlig) forhold under okkupasjonen. (Kfr. Svartemajasaken og lignende ...)

Den blanding av hjertelag, sans for humor, sunnt skjønn og faglig kompetanse som preget Skalmerud er en vel-signelse for den som får med en slik mann å gjøre, og for det samfund hvis tjener han vilde være.

*

Bærere av slike egenskaper utsettes ikke sjelden for påkjenninger, som legger dem altfor tidlig i graven, hva tilfellet ble med politimester Skalmerud. I sin tid priste FOLK OG LAND utnevnelsen av Skalmerud: Han hadde jo

ikke blandet partipolitikk, fusk og illegalt fanteri opp i tjenesten. Han ble riktignok innesperret av tyskerne noen ganger. Men de tok ofte feil og fabrikerte derved en mengde «patrioter», som samfunnet har måttet drages med siden, tildels i toppstillinger!

I tjenesten — hvorfra undertegnede kjenner ham — skapte han lojalitet, ro og tillit ved skjønnsomme instruksjoner, ordrer og avgjørelser — det være seg på kontoret eller i terrenget. Skalmerud viste oss i praksis ved mer enn én anledning, sikkert med tungt hjerte — at han tilfulle forsto de legale forpliktelser som en total okkupasjon pålegger det okkuperte folk og dets opprettholdere av ro og orden — et levedyktig samfunns forutsetninger i det hele tatt ...

*

Da han var utnevnt skrev jeg til ham 25/3 1954 og spurte ham om det var noe i et forlydende om at han skulle ha ledet eksekusjonen av ministerpresident Quisling. I brev av 31. 3. samme år dementerte han dette. Han la blant annet til:

«Til din personlige orientering kan jeg betro deg at jeg ikke var med i „den hemmelige politiledelse” under krigen. Antydningen om det i artikkelen var således uriktig.»

Det antas at det ikke vil skade Skalmeruds eftermæle å opplyse dette nu, da han er borte. I pressen har man gjentagne ganger feilaktig tillagt ham denne jobb, således i Aftenpostens aftennummer så sent som på hans dødsdag den 3. januar 1962.

Med den gode samvittighets lune blink i øyet var overskuddsmennesket, politimester Sigurd Skalmerud kjemisk rensert for ond og aggressiv selvhevdelsestrang, som er så farlig hos folk, ikke minst i politi- og rettsvesen.

Han var positiv, dyktig, god og snill!

ALEXANDER LANGE.

Det er en rik fremtid beskåret Norge som medlem av Fellesmarkedet, forteller AFTENPOSTEN sine lesere i nyttårsnummeret. Og bladets illustrasjon av dette er også frapperende! Som en ser går handlen livlig rundt om i Europa, mens Norge ytterst tilhøyrer er henvist til å selge — juletrær!

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager
i 1945

av OLGA BARÉNYI

(Oversatt av ODD MELSOM)

VIII.

I GRAVKAMMERET

Først var det intet annet enn svart mørke og pesende åndedrag av flere menn. Noen holdt stadig begravelsesmannens hender fast. Luften i gravkammeret var fuktig og det luktet gammelt støv og svette. Så kunne han utydelig se mennenes silhuetter. Minst tyve tyske soldater stod rundt ham.

«Slipp ham!» kommanderte en av dem. «Og De, hendene i været og rør Dem ikke!»

Kalt, blått lys fra en lomme-lykt krøp over hodet hans og så nedover kroppen. Nekte, nekte alt, banket det i hjernen på ham. Richard kjører vekk. Gudsjelov. Men hvorfor har man latt ham løpe? Dokumentmappen — hvis de finner dokumentmappen, så er alt forbi. Og piken vil forråde alt. Og Nina venter, og barna har alt vært alene i fem dager — nå kan jeg ikke gjøre mere. Eller kanskje. Med forsiktighet og frekkhet kan man oppnå meget.

«Snakker De tysk?» spør stemmen fra mørket.

«Ja. Jeg forstår ikke, mine herrer, jeg er jo fra byens begravelsesbyrå!»

«Hva var det for slags saker De bragte hit?»

«Saker? Lik var det naturligvis.»

«Hvilke lik?»

«Hva mener De?»

«Tyske eller tsjekkiske lik?»

«For meg er det ene lik som det andre.»

«Til å være en tsjekker, snakker fyren mistenkelig godt tysk», konstaterer en borte fra mørket.

«Jeg bodde lenge i Berlin.»

«Det er mindre viktig nå», sier den første stemme. «Kan De si oss om at alt er rolig ute, det «Visselig er det rolig ute, det er jo temmelig sent alt.»

«De forstår utmerket godt hva jeg mener, mann! De kan snakke åpent med oss, vi er soldater som er kommet bort fra avdelingen. Se selv!»

Påny krøp det kalde, blå lys omkring. Denne gang over mennene. Utelukkende soldatuniformer, men neppe noen distinksjoner mere. Ansiktene er hule og øynene trette.

«Vi er ingen desertører», skri-

ker en tynn guttestemme. «Det er ikke krig mere og derfor heller ingen soldater.»

«Kan du holde munn, hva?» fortsetter soldaten som har ledet forhøret.

«Vi har vært i gravkammeret to dager alt. Uten brød og uten vann. Tror De vi kan komme videre alt i natt?»

«Nei, jernbanestasjonene er strengt bevoktet, og på alle utfartsveiene er det tyske militærpatruljer.»

«Hvor står russerne?»

«De har gått over den mährisk-bøhmiske grense, såvidt jeg vet.»

«Og amerikanerne?»

«De kan være i Prag i overimorgen.»

«De mener altså at vi skal vente?»

«Tro ikke på ham, herr Oberleutnant» skriker den unge stemmen hysterisk. «Jeg stoler ikke på noen tsjekker!»

«Slippe ham løs våger vi iallfall ikke», skriker en annen. «Ellers hisser han feldgendarmenriet på oss!»

Den blonde kan ikke holde hendene oppe lenger. Fingrene sitrer og skuldrene brenner av tretthet. Bare utydelig hører han soldatene mumle. Hvis man var utsovet — men med tyve soldater var det jo likevel intet å stille opp. Richard vil naturligvis ikke si fra til noen og ikke hente hjelp, for han har sikkert

tatt mennene i gravkammeret for en militærpatrulje. Tankene hans flakket matt rundt i ring. De der forhandler nå om hvorledes de skal ombringe meg. Våpen har de tilsynelatende ikke mere. Enten har de kastet dem fra seg eller byttet dem bort med brød. Det kan være det samme nå. Men — som i et lynglimt farer det et minne gjennom virvaret i hodet hans — vi rådslo jo nøyaktig slik i leiligheten i Antoniestrasse. Det dreiet seg om Lilly, og nå dreier det seg om meg. Den gode gjernings lønn kan fri meg nå. God gjerning? Det var feigheten min som reddet barnet. Og om dette barnet nå vil redde meg er et stort spørsmål. Man må imidlertid forsøke alt.

«Mine herrer», begynner han nesten sakte midt i alt bråket. «La meg først få ta hendene ned. En flokk soldater er ikke redde for én mann. Og la meg så få lov til å si dere noe. Fra min kollega truer det ingen fare. Vi har nemlig grunn til å gjør en stor bue utenom Gestapo og militærpatruljene. Utenfor er det en kasse med liket av en Gestapokommissær. Han har forgiftet seg selv og hele familien sin.»

«Tullprat» ler en hånlig.

«Fordi en del av Gestapo fremdeles var i Prag var det tilrådelig å fjerne likene fra leiligheten. Fra vårt standpunkt, me-

Forts. side 6

En artikkelserie av Alexander Lange:

Dramaet på Syrebekkestøylen

Feilaktige dommer for «drap»
som må revideres

IV.

nesker. Dette gjaldt også landsbyen Tras Pahang, som lå 11 km fra gjerningsstedet. Ingen har kritisert — såvidt jeg vet — britene for dette.

Det gjøres oppmerksom på at nedenstående utsnitt av fung. lagmann Bærøes rettsbelæring ikke er stenografisk. For at man ikke skal gjøre ham urett bør leserne være oppmerksom på at det er et referat i «VARDEN» for 24/9 1947. Lagmannens vidunderlige dosering av lovlighet og ulovlighet på okkupert territorium ble med den rådende stemning naturligvis saksavgjørende i de tiltaltes disfavør. Derfor tør antas at den hildede Varden har gitt denne del av «belæringen» en korrekt gjengivelse:

«I sin rettsbelæring uttalte fung. lagmann BÆRØE bl. a. at det ikke er noe holdepunkt for at Johans eller Torgeir skulle være strafferettslig utilregnelige.

Til dette svarer Johans Lognvik etter domsavsigelsen ifølge referatet: De mener jeg er klar nok til å ta straffen for drap, men allikevel er jeg ikke klar så jeg må sikres. Det synes jeg må være en selvmotsigelse.

«Nødverge forutsetter et angrep og angrepet må være rettsstridig — av en slik art at en ikke plikter å finne seg i det. Kommer angrepet fra en lovlig myndighet er det ikke rettsstridig. Angrepet på Torgeir da han ble bortført var ikke rettsstridig. De militære norske styrker var berettiget til å ta nazilensmannen tilfange når han hadde oppført seg slik at han ble en fare for dem.»

«Neste spørsmål blir hvor meget Johans skjønnte av dette. Skjønnte han det var frihetskjemper som hadde bortført broren — kan han ikke påberope seg nødverge. Lagretten må her overveie sansynligheten av om han ikke hadde noe kjennskap til hjemmefront og hjemmestyrker. Han levde i et NS-miljø, men en må ta i betraktning at dette foregikk bare to måneder før krigens opphør. (Det foregikk 11/3 1944. A.L.s bemerkning). Det var vel ikke da mange som ikke hadde rede på hjemmestyrkene. Det kan også nevnes at Rauland ikke ligger langt fra Rjukan, hvor vi har hatt noen av de mest kjente sabotasje-handlinger — av folk på Hardangervidda. En må også ta i betraktning at Johans

(Forts. side 8)

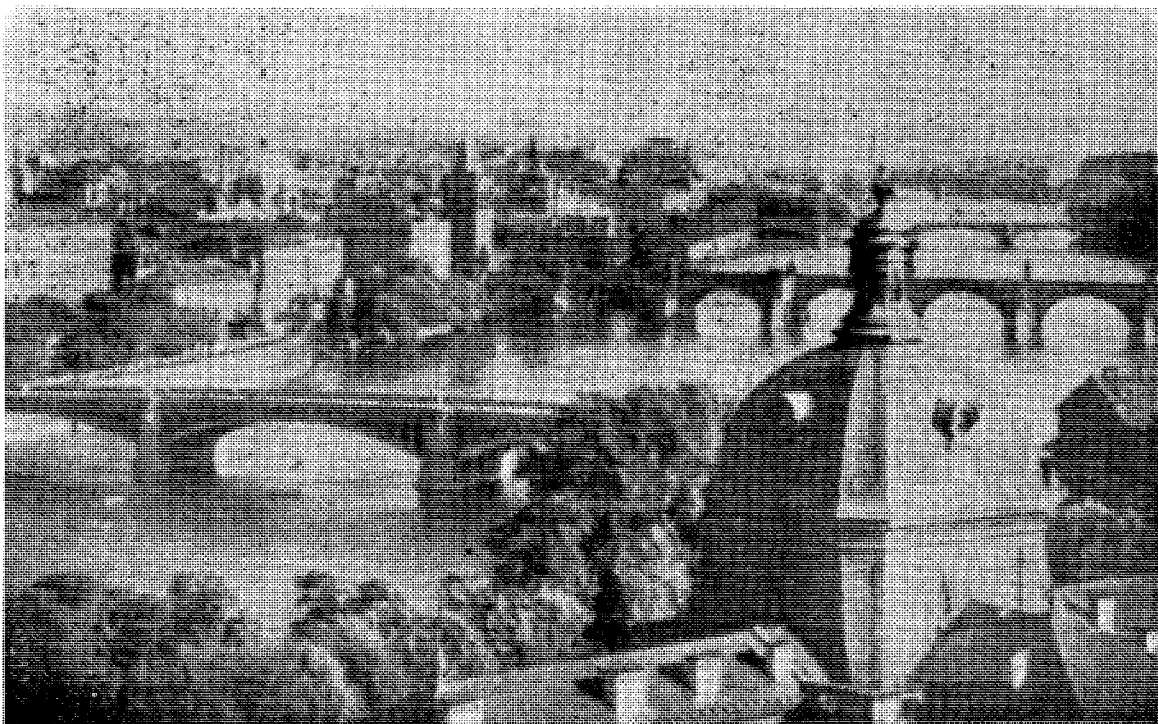

Knut Haukelids stupide sprengning av Hydrofergen

(Forts. fra forr. nr.)

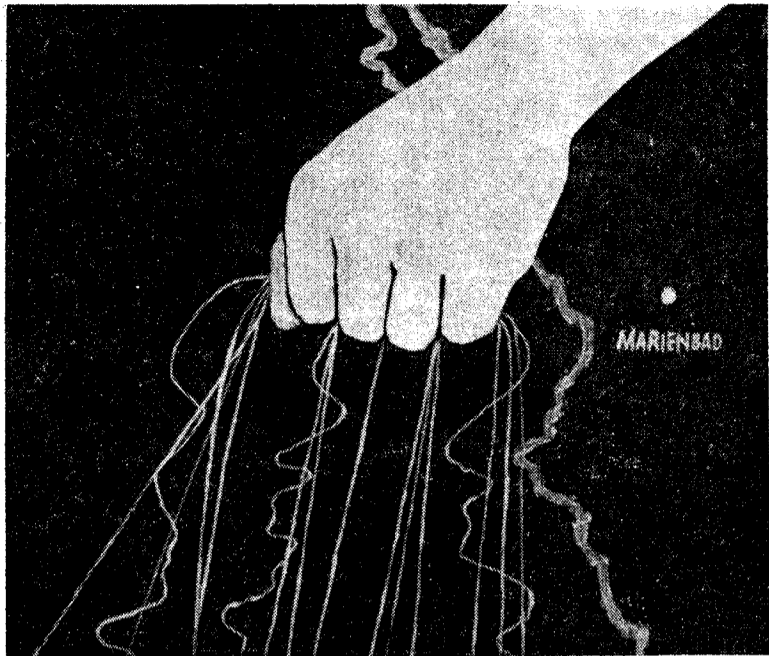
Skulle slike illegale handlinger, som ikke engang hadde karakter av gerilja, som for eksempel Tronstads, Syverstads, Skinnarlands, Knut Haukelids fått florere — kunne tyskerne med retten i ryggen ha grepet slik inn mot bygdene i Telemark at stort blodspill var blitt følgen og bygdene var blitt øde og tomme. Lognvikdommen er så forferdelig, fordi den skjuler illegalitetens fryktelige konsekvenser på okkupert område i fremtiden for almenheten, helt bortsett fra dens negligerende av klart nødverge.

For noen år siden drepte noen innfødte den britiske høykommissær, Sir Henry Gurney. Britene utslettet 18 byer og landsbyer i Malaya hvor det bodde 10 000 men-

Olga von Barényi:

München — den røde spionasjes by

Det råder ingen julestemning, for det har regnet i strømmer hele dagen. Den som ikke akkurat må ut, blir hjemme eller drar seg i luksusbilen sin. De tallrike hundeeiere i München må dog ut i alt slags vær. I Englischer Garten, i denne kjempepark midt i byen, dilter våte hunder og bak dem sniger seg eierne mismodige under paraplyer. Noen skritt borte fra den pompøse bygningen til den private amerikanske kringkaster «Free Europe» sitter en ung mann på en benk. I timevis har han sittet der allerede, uten paraply, i denne kulde. Hundeeierne haster forbi ham og mumler noe om en beruset, eller en tulling. Tilslutt stanter imidlertid en av dem. Det er sent på kvelden alt og denne forrykte sitter der fremdeles. «Hei, De der, stå opp og gå hjem», sier den spaserende. «De kommer jo til å bli dødssyk». Men den sittende svarer ikke, og den ergerlige herre ryster kraftig i ham. Den unge mann faller straks ned av benken. Han slår seg dog ikke, for han er død. Skutt. Allerede for flere timer siden. Revolveren holder han fremdeles i den stivnede hånd etter fallet.

Politiet kommer, for heldigvis har vi i München et meget dyktig politi, som øyeblikkelig forstår alt. Da det gjaldt ukrainerførereren Bandera for to år siden, visste dette politi straks at denne

antikommunist var falt ned over trappen og formodentlig hadde brukket nakken. Det var et opplagt ulykkestilfelle, så stod det i avisene i henhold til politimeldinger. Riktignok fantes det også frekke, dumme og uvitende, slike som jeg selv, for jeg hevdet løgnaktig at Bandera var blitt myrdet, forgiftet.

Denne nye «selvmorder» var en ungarsk antikommunist, som deltok i den fortvilte kamp i Budapest i 1956. Så flyktet han til Vesten, dit hvor bare de har noe å si som forrædde den ungarske oppstand mot de sovjetiske undertrykkere. Hans oppgave var nå å samle medkjempere om seg og trenge inn i det røde spionasjenett. Dessverre, dessverre, begikk han først, i henhold til politirapporten selvmord. Politiets urokkelige bevis er: han holdt jo revolveren i hånden. Hans kampanner hevder riktignok at det var et forfalsket selvmord. Men hvem er disse folk? Bare noen antikommunist, som man likevel snart vil utlevere til det fredelige Sovjetsamvelde, slik som den brave kamerat Krustsjov krever det i sitt forslag til fredsavtale med Vest-Tyskland.

I disse dager ble 6 sovjetiske spioner arrestert i Vest-Tyskland. To høye offiserer, en Oberregierungsrat, en Regierungsrat i herr Gehlens bundestyske etterretnings-

(Forts. side 6)

Slikt hender i Ben Gurions Israel

En artikkelserie av den jødiske anti-zionist Moshe Menuhin

Våre styresmenn både i LO og i regjeringen har intim forbindelse med Israel og partifelle Ben Gurion. Det er derfor rimelig at en i et slikt ensrettet land som Norge bare får høre sensurerte nyheter fra Israel. Til gjengjeld blir vi tutet ørene fulle med disse sensurerte beretninger både i presse, i Kringkasting og fjernsyn, hvor en nå snart har gjennomgått samtlige jødedommens religiøse fester. Gerhardsen, som nylig sammen med Werna besøkte Israel og forsikret oss om den gjensidige dype sympati, fortalte oss intet om vennen Ben Gurions andel i «Lavon-skandalen». Så gir vi da i dette og noen følgende numre spalteplass til den jødiske mesterfiolinist Yehudi Menuhins far Moshe Menuhin, en anti-zionist som avslører hemmelighetene omkring «Lavon-affæren» og den politikk Ben Gurion fører. Artiklen er hentet fra ISSUES, som utgis av American Council for Judaism:

I Israel forutsettes det at ingen vet det som enhver allerede vet om «Lavon-affæren», og i USA (+ Norge) vet ikke mange ennå det alle burde vite om «Lavon-affæren». Militærsensuren i Israel har kontrollert hvert trykt ord siden oktober 1960 da den gamle hemmelighet fra 1954 sprenget seg vei frem i dagen. Et medlem av Knesseth (parlamentet) sa: «Hærens tendens er å bruke sensur for å dekke over sine egne bommerter». (New York Times, 1. desember 1960.

MANCHESTER GUARDIAN for 8. desember 1960 sier i omtalen av «Lavonaffæren» at det «tydeligvis ble gjort et forsøk i 1954 på å sette ondt blod mellom Egypt og USA ved å sette fyr på blant annet amerikanske kontorer i Kairo og Alexandria».

I Amerika antydet avisene bare litt av sammenhengen. Det ble gjort hentydninger til «det skjebnesvangre, sørgelige sikkerhetseventyr og bommerter i Egypt», «den ulykkelige episode», «den hemmelige aksjon av terrorist-sabotører», «sammensvergelsen av underordnede i Forsvarsdepartementet i Israel» o.s.v. Den omtale som lød mest uskyldig av alle var: «Den episode som omfattet avsløringen av israelske agenter i Kairo og Alexandria, noe som sjokkerte Ben Gurions regjering». Så gjorde JEWISH NEWSLETTER, redigert av William Zuckerman noen oppsiktsvekkende avsløringer i utgavene for 20. februar og 6. mars 1961. Associated Press gjenga fremstillingen og som følge av det skisserte ledende aviser de uhyggelige detaljer i «Lavon-affæren».

Skjebnesvangert eventyr beklages.

Vi ble fortalt at forfalskede underskrifter og falske vitneprov ble arrangert slik at ansvaret for «det skjebnesvangre eventyr» falt på forsvarsministeren i 1954 Pinhas Lavon. Vi ble også fortalt at Lavon var blitt helt renset for alt ansvar av Ben Gurions regjering i desember 1960, mot Ben Gurions voldsomme protester. Vi fikk vite at Lavon betegnet det «skjebnesvangre og sørgelige eventyr» gjennomført av Israels militær-junta uten hans kjennskap og samtykke som

«moralisk klanderverdig og politisk løpelig».

La meg karakterisere «Lavon-affæren» med to ord: Moralisk bankerott! Den moralske bankerott for «jødisk» nasjonalisme som har vært dominert gjennom hele dens politiske historie, i Israel og i Diaspora (jøder boende utenfor Israel) av Ben Gurion og hans militærkikk.

Skal vi imidlertid forstå

Mannen bak «Lavon-affæren» — Gerhardsens gode venn og partifelle Ben Gurion.

«Lavon-affæren» må vi studere historien og den bankerotte filosofi som gjorde den mulig. I 1954 planla og utførte hemmelige agenter fra Israels styrende militære sirkel, bestående av protesjører av Ben Gurion (unge høyere offiserer, eliten av eliten, konsentrert i den innerste sirkel av det styrende parti) med forfalskede ordrer og ved hjelp av egyptiske borgere som var jøder, sabotasjehandling ved å spreng United States Information Agency biblioteker, forretninger og teatre i Kairo og Alexandria som eides av amerikanere. Hensikten: å dikreditere Egypts arabere, og

eventuelt innvikle USA i planlagte rovkrieger fra Israels side mot Egypt..

Denne klanderverdige gjerning krever en nyvurdering av vår holdning til Israelzionismen og jeg ber Dem følge meg i denne oppgave.

FORFATTEREN VAR TIDLIGERE ZIONIST.

Jeg tilhørte engang «gjen- gen». Etter å ha levet et «fullverdig jødisk liv» i koloniasjonsområdet i Russland og i Jerusalem til jeg var femten år, fikk jeg ytterligere undervisning i «fullverdig jødisk liv» i jødisk politisk nasjonalisme ved Gym-

(Forts. side 8)

Jerusalem — den omstridte by.

